

Restanță

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Mi-ar fi plăcut să te dezbrac de toamne,
Să las numai culoarea să zâmbească
Pe sânii tăi, apoi să mă condamne
Cireșii albi când își ascund sub mască

Roșeața din obraji, nu vor să știe
Că dragostea de mai pe lună plină
Întrece-n farmec orice nebunie
Și-o tatuăm profund cu slov-aldină,

Că nu ne pasă de-i potop pe lume
Nici dacă ninge fără de speranță,
Iar primăvara nu vrea să ne-ndrume
Uitând c-avem din iarnă o restanță.

- Culorile se-amestecă pe piele
Când florile visează-ascunse-n muguri
Un nud fragil trasat din acuarele
Și-n palmele căuș atâția struguri

Din bogăția toamnelor trecute,
Mi-e dor să gust această agonie
Când îmi zdrobeai pe buze pergamute
Mai dulci ca mierea,-n care poezie

Ne vom retrage să-nvățăm ce-nseamnă
Iubirea pusă-n versuri de romanță?
Dar îți promit, iubite, pân' la toamnă
Vom depăși răsând orice restanță.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif